

Kevin Barry

De Killaryfjord

Dus ik kocht een oud hotel aan de Killaryfjord. Het stond pal langs de kademuur, aan de overkant lag de berg Mweelrea en daarboven verhieven zich schandalig grijze luchten. Het regende tweehonderdzeventachtig dagen per jaar en de autochtonen waren vatbaar voor de meest spectaculaire stemmingswisselingen. De avond in kwestie regende het wel heel erg hard – het water kwam naar beneden als spijkers die door een woedende luchtgod met handenvol naar de aarde geslingerd werden. Ik zat er die avond acht maanden en was er inmiddels van overtuigd dat het mijn dood zou worden.

‘Het lijkt godverdomme het einde van de wereld wel,’ zei ik.

Het koor van autochtonen in de loungebar van het hotel negeerde me zoals gewoonlijk. In hun ogen was ik een zeur die was komen aanwaaien, en domweg niet uit het juiste hout gesneden voor het ruwe klimaat in het westen van Ierland. In plaats daarvan luisterden ze naar John Murphy, onze alcoholische uitvaartondernemer.

‘Ik begraaf alles wat beweegt,’ zei hij.

‘Hufters, zelfmoordenaars, landlopers,’ zei hij.

‘Maakt mij geen flikker uit,’ zei hij.

De Mweelrea is de meest deprimerende berg die je ooit gezien hebt, overigens, en zijn grimmige, dreigende vorm domineerde bijna elk uitzicht vanuit het Water’s Edge Hotel, inclusief dat van de loungebar. De autochtonen dronken voornamelijk Bushmills whiskey en Guinness, beide in grote hoeveelheden. Wat ze morsten veegde ik op met een doek die ik was gaan haten met een hartstocht die aan waanzin grensde. Ik zei: ‘Maar serieus, dat is toch heel hoog water, of niet?’

Nauwelijks een blik kwam mijn kant uit. Het gesprek was overgegaan op wegen, afstanden, richtingen. Hun geografie van het land was gebaseerd op de ligging van pubs:

‘Ken je Madigan’s in Maynooth?’

‘Zeker weten.’

‘Daar moet je linksaf.’

‘Ah, oké.’

Het hotel had drieëntwintig kamers en maakte slagzij in westelijke richting. Leg in een willekeurige kamer een blik erwtten op de vloer en het zou allemaal langzaam richting de kakelende Atlantische Oceaan rollen. De makelaar had de geschiedenis van het hotel in de brochure flink aangedikt – traditionele herberg uit de tijd van de diligence, originele balken,

bezoekt door Thackeray, het erfgoed walmde de beerput uit – en ik had toegehapt. Ik was de laatste van de hopeloze romantici.

Het gesprek was even afgedwaald van wegen en richtingen.

‘Als hij er nog is als ze uit het gips komt,’ zei Bill Knott, de landmeter, ‘heeft hij meer lef dan ik.’

‘Best mens, hoor,’ beaamde John Murphy. ‘Zo lang je je hand niet door de tralies steekt.’

Achter de bar: de taps voor de Guinness, de Smithwick’s, het gewone pils, de spiegels, de keurige rijen glazen en een kruk bij een smal raampje dat over het water uitkeek op de Mweelrea. De jodiumachtige, indringende geur van bruinwier hing altijd in de lucht en deed me aan balsemvloeistof denken. Bill Knott keek vaag van zijn Bushmills naar het water.

‘Aan de hoge kant, ja,’ zei hij. ‘Maar neem nou eens Belmullett, wat denk je? Over een niet al te snelle weg?’

De mensen hier leken vooral geïnteresseerd te zijn in de vraag hoe ver de ene plaats van de andere lag, en hoe lang het eventueel zou duren om die afstand af te leggen, gegeven de toestand van de wegen. Bill was als jongeman werkzaam geweest in de vervoerssector en beschouwde zichzelf als deskundig.

‘Ik weet het niet, Bill,’ zei ik.

‘Zou je zeggen één uur twintig minuten, als je bij Newport tenminste niet in de file kwam te staan?’

‘Ik zei dat ik het niet wist, Bill, Jezus.’

‘Er zijn er die zeggen dat je het in een uur kan doen.’ Hij nipte fijngevoelig van zijn whiskey. ‘Maar dan moet je na Westport wel als de weerlicht doorrijden, waar of niet?’

‘We zouden het ook nog kunnen zwemmen, Bill.’

Ik had van mijn leven – ondanks alles – nog een redelijk succes gemaakt. Maar toen ik veertig werd, afgelopen jaar, voelde ik uitputting in me opkomen, alsof ik van binnen begon weg te rotten. Ik merkte dat de hele dag alleen met mijn werk zijn steeds moeilijker werd. En de stad begon me op de zenuwen te werken – er liep te veel jong vlees rond. De brochure over het hotel dook als een openbaring in mijn leven op. Ik liep er dagen mee rond. Ik werd koortsig bij de gedachte aan een vlucht naar het westen. Ik lag met de brochure in bed terwijl het hart van de stad met een scherp, honend geluid in mijn oren klopte, en ik kreunde terwijl ik las:

Originele balken.

Traditionele herberg uit de tijd van de diligence.

Thackeray.

Dateert van 1648.

Het hotel droeg de belofte in zich van een ideale oplossing. Ik kon mezelf (van mezelf) afleiden met de dagelijkse besognes, kleine klusjes die zich aan één stuk door aandienen, en 's avonds laat, of 's morgens in alle vroegte, kon ik wellicht, op een iets minder intens niveau, doorgaan met de poëzie.

Al mijn vrienden, tot de laatste aan toe, zeiden: *'The Shining.'*

Maar ik dacht: West-Ierland... de ruisende oceaan... rotsachtige heuvels, gegoten in een groenig licht... zuiverende lucht... hermelijnen die verleggen door de kieren in een stapelmuurtje gluren...

Ja. Alles bij elkaar zou ik er een ander mens worden. Uiteraard had ik niet in mijn overwegingen meegenomen dat ik zou moeten aanhoren hoe mijn vakantiewerkers, een groep energieke jonge Wit-Russen, elkaar op alle uren van de dag en de nacht suf neukten.

En de oceaan bleek niet te ruisen maar te kakelen.

Kakel kakel – guts. Kakel kakel – guts.

Aan het andere eind van de bar was Mick Harty, de plaatselijke distributeur van stiersperma, bezig zijn geweldig dikke vrouw Vivien te molesteren.

'We hebben net in die tent van die Nederlandse flikkers gegeten,' zei hij. 'Oesters vooraf... Daar word ik helemaal wild van!'

Vivien sloeg en schreeuwde op hem in terwijl hij haar gigantische heupen streefde. Ze liep rood aan en begon te gnuiven toen hij haar omdraaide en haar imposante achterwerk tegen zijn kruis aan trok. Niemand behalve ik keurde het spektakel ook maar een vluchtige blik waardig. En terwijl haar kraaiende echtgenoot deed alsof hij haar van achteren pakte wist zij me precies te vertellen wat ze voor die maaltijd bij het Nederlandse stel betaald hadden.

'Twee voorgerechten, twee hoofdgerechten, samen een dessert, twee flessen wijn en twee cappuccino's,' zei ze, terwijl Mick achter haar deinde en stootte, en met schorre stem een liefdesballade van Alicia Keys jodelde. 'Honderdzesendertig euro, op de kop af... niet goedkoop, Caoimhin.'

'Cappuccino hoor je bij het ontbijt te drinken,' zei ik. 'Dat is niet voor na het eten.'

Ik was niet heel populair in Killary. Ik werd als 'verwaand' beschouwd. Alsof ik daar niet alle reden toe had. Ik at dagelijks minstens vijf porties groente en fruit. De omega 3 van vette vis kwam me de oren uit. Ik beperkte me tot eenentwintig eenheden alcohol per week. Ik had in acht maanden tijd geen twee opeenvolgende dichtregels geschreven. De enige poëzie

waar ik me nog mee bezighield was die van de vreemde, onwettige praktijken waar ik in dit heuvelachtige gebied mee te maken kreeg.

‘Die klootzakken zijn weer met huisbrandolie in de weer,’ zei John Murphy. ‘De Hourigans? Vast, hun vader zat toch ook in de illegale brandstof? Klootzakken, stuk voor stuk.’

‘Klootzakken,’ bevestigde Bill Knott.

Buiten bleef de regen op ons ellendige wereldje inbeuken en de hemel had het laatste restje avondgrijs afgegooid en een intens paarse tint aangenomen die onheilspellend dicht boven onze hoofden hing, als een dreiging uit oudtestamentische tijden.

‘De lucht begint er wel alle Jezus akelig uit te zien,’ zei ik.

John Murphy pakte me bij mijn elleboog toen ik langs hem heen liep – hij werd agressief, steevast, zodra hij zijn derde pint naar binnen had gewerkt – en zei: ‘Ik neem aan dat jij ook wel weet dat die bezeten duivelin bij mij in huis me onder de groene zoden wil stoppen?’

‘John,’ zei ik, ‘ik wil daar liever niks over horen.’

‘Ik bedoel letterlijk, Caoimhin! Dat mens doet me de das om!’

‘John, jouw huwelijk is jouw eigen zaak.’

‘Ze vergiftigt me, verdomme! Ik zweer het bij God nog aan toe! Ik proef het in de thee, Caoimh!’

‘Wou je d’r nog een, John?’ Ik wees naar zijn lege stoutglas.

‘Nou, vooruit,’ zei hij.

Het waren allemaal gekken. Dat is waar het op neerkwam. Dat is wat je leert over drinkers in de rimboe.

‘Mick is zestig,’ zei Vivien Harty, vol ontzag voor de hardnekkigheid van zijn begeerte, ‘maar je hoeft maar met je pink te bewegen of hij is al niet meer te houden.’

Op dat moment barstte een kakofonie los:

Vanaf de heuvels, van alle kanten, klonk woest gejang van honden. En dat gejang werd abnormaal versterkt ook nog. Het gesprek in de loungebar verstomde even maar werd even abrupt weer hervat.

‘De tiramisu?’ zei Mick Harty. ‘Het was niet duidelijk of je die nou moest opeten of dat je je ermee moest insmeren.’

Nadia, een van mijn Wit-Russen, kwam uit de eetzaal en begon stuurs wat glazen te verzamelen.

‘Die kont,’ zei John Murphy.

‘Alsjeblieft, John,’ zei ik.

‘Twee appels in een zakje,’ zei hij.

Ik was ervan overtuigd dat al mijn negen personeelsleden in wisselende mate seksueel contact met elkaar hadden. Ik had ze ondergebracht in de treurige, van elk uitzicht gespeende kamers aan de achterkant van het hotel, waar ik zelf ook woonde in wat ik bespottelijk genoeg het hoogseizoen noem (heilige onschuld), en mijn slapeloze nachten waren gevuld met de geluiden van hun roulerende hartstocht.

‘Dank je, Nadia,’ zei ik.

Ze keek me spottend aan en zette de glazen in de vaatwasser. Ik kreeg geen ogenblik de kans te vergeten dat ik het minimumloon betaalde.

De honden waren stilgevallen; de regen bleef vallen.

Het was inmiddels een hysterische plensbui geworden, reusachtige watergordijnen kwamen dampend vanaf de Mweelrea naar beneden en het water lag te brullen in een toenemende duisternis. Het zicht liep terug tot een meter of vier, vijf. Alles wees erop dat het vakantie seizoen in West-Ierland nu echt begonnen was.

‘Hij was gesloopt,’ zei John Murphy over iemand die hij nog niet zo lang geleden begraven had. ‘Hij keerde helemaal in zichzelf. Hij zei anderhalf jaar geen stom woord en toen verslikte hij zich in een aangebrand stukje bacon en was het einde oefening. Als je bij hem langskwam zei hij niks tegen je, maar hij wist heus wel dat je d’r was. Die oogjes volgden je door de hele kamer.’

‘Hoe oud was hij, John?’

‘Tweeënveertig.’

‘Aan de jonge kant?’

‘Ach. Hij is nou beter af.’

Mijn eerste weken in het Water’s Edge had ik stiekem een notitieboekje onder de bar liggen. Ik noteerde er verrukt allerlei uitspraken in van de gasten en kon me eindeloos verkneukelen. Maar ik had al snel mijn bekomst van al die sentimentele klootzakken.

Het was overigens de maandag van het Bank Holiday-weekend in mei. Killary was *en fête*. De plaatselijke opinie luidde vrolijk dat het een van de natste feestdagen was sinds mensenheugenis. De paar wandelaars en fietsers die waren komen opdagen gingen er snel weer vandoor, sprakeloos van woede, en in de bibliotheekkamer van het Water’s Edge zaten alleen twee oude echtparen nog van de openhaard te genieten. Ik liep er even heen om naar ze

te glimlachen, een paar turfbricketten op het vuur te gooien en meteen te checken of ze nog leefden.

Ze staarden in de vlammen.

‘Het is me het avondje wel, of niet?’ probeerde ik, maar er kwam geen reactie.

Beide stelletjes zaten hand in hand en wekten een tamelijk gesedeerde indruk. Toen ik weer terugliep door de hal keek ik naar buiten en zag ik een paar hermelijnen over de kademuur klimmen. Ze staken over, heel gedisciplineerd, en verdwenen naar de hellingen achter het hotel. Ik ging terug naar de bar en voelde een merkwaardige misselijkheid opkomen.

‘Ze kunnen die ene klier d’r wel uitsnijden,’ zei Bill Knott, ‘maar stel dat de wond gaat ontsteken?’

Hij schudde wanhopig het hoofd.

‘Dan,’ zei hij, ‘heb je de poppen pas écht aan het dansen.’

Mijn zaak was een van de vier met vergunning in een uitgestrekt gebied waar ruim driehonderd zielen woonden. Voor Ierse begrippen is er dan sprake van een onmenselijke schaarste: er was klandizie genoeg om ons allemaal naar de vergetelheid te helpen. De bar was trouwens ook een van die dingen die mij tot de aankoop verleid hadden. Het was zonder meer een mooie bar, met een ouderwetse, mahoniehouten afwerking, zinken tafeltjes en wat afdrukken van legendarische fotofinishes op Ballybrit. Ik stond ’s avonds altijd zelf achter de bar. Ik had het krankzinnige idee gehad dat ik bekend zou komen te staan als het type van de sympathieke herbergier. Zulks ondanks het feit dat niet een maar twee ex-vriendinnen (beide, toegegeven, academici met een scherpe tong) wel eens gezegd hadden dat ik ‘zwaar op de hand’ was.

Het geklets aan de bar ging onbelemmerd verder:

Bill Knott zat nu uit te wijden over de reistijd naar Derry als je via Enniskillen ging. Vivien Harty zei tegen John Murphy dat dat ook maar een armzalige jas was waar ze zijn vrouw afgelopen dinsdag in had zien lopen, maar dat hij toch wel goed voor haar was en dat geen vrouw het meer verdiende dan zij, als je even bedacht wat ze allemaal had doorgemaakt met die half mislukte operatie toen ze haar baarmoeder wilden verwijderen. Mick Harty had het over de grensoverschrijdende handel in dekhengsten en keek bijna moordlustig uit zijn ogen. ‘Onze paarden hebben die hufters het nu op gemunt,’ zei hij.

Nadia zong intussen zachtjes een of ander rare Wit-Russische popsong terwijl ze op een krukje klom om de spiegel op te wrijven. Ik voelde wat braaksel door mijn keelgat naar

boven komen. Mijn ziel had het zwaar te verduren. Ik faalde jammerlijk als ‘sympathieke herbergier’. Ik leunde zwijgend op de bar, naast de kassa. Ik keek door het raampje naar buiten. Natte boel daar.

‘Maar even serieus, zo hoog hebben we het water hier toch nog niet gehad, of wel?’

Nog even en het kwam over de kademuur heen. De makelaar had me verzekerd dat de boel hier nooit overstroomde. Ik had die glibberige ouwe lul in de ogen gekeken en hem op zijn woord geloofd. Ik had vermoed, ik had gehoopt, dat het leven dat ik hier aantrof uiteindelijk iets voor mijn werk zou betekenen. Ik zou nieuwe wegen inslaan, ik zou afstand kunnen nemen van al dat stompzinnige, aritmische gelul over de geilheid van grote steden dat me een bescheiden roem had bezorgd op Engelse faculteiten in de provincie. Het was bekend dat ik gedichten schreef, maar dat was voor de mensen hier in Killary geen probleem – ze hadden hier nooit een tekort aan dichters gehad. Op elke rots in de wijde omgeving had ooit wel eens een of andere hypochonder met zijn knokige reet op een goddelijke openbaring zitten wachten. Een of andere eikel die eindeloos over zijn slechte longen zat te emmeren.

‘Daar zou je de gevangenis voor indraaien,’ zei John Murphy.

Hij zat weer naar het achterwerk van Nadia te loeren die net naar de keuken liep.

‘John, ik heb je gewaarschuwd,’ zei ik.

‘Ik zeg het alleen maar,’ zei hij.

Hij richtte zich weer stuurs op zijn stout. De mensen in dit deel van Galway zijn oversekst. Daar was ik van overtuigd. Ik had een mate van obsceniteit aangetroffen die aan het goddeloze grensde. Dat stamt natuurlijk uit oude tijden. Ze likken het hier zo van de wanstaltige rotsen. Thackeray schreef ook al iets over de korsetloze dracht van de Ierse plattelandsvrouwen, en het feit dat ze volkomen vreemden bij wijze van begroeting kusten, waarbij hun enorme boezem opzichtig deinde.

‘Het is echt niet zo,’ zei John Murphey, ‘dat ik die teef hier ga bespringen. Die tijd is al heel lang voorbij.’

Een ingeving: als ik dit hotel kon verkopen voor maar driekwart van wat ik ervoor betaald had, zou ik half Cambodja kunnen opkopen en de rest van mijn leven kolonel Kurtz kunnen spelen. De mooie, kille Nadia kwam aanrennen vanuit de keuken. Ze zag zo wit als de gemiddelde cliënt van John Murphy.

‘Is otter!’ zei ze.

‘Wat?’

‘Is otter in keuken!’ zei ze.

Hij was soep aan het eten toen ik binnenkwam. Wortel en koriander uit een pan van veertig liter. Normaliter zijn ze zo schichtig als wat, maar dit exemplaar was zo cool als een surfer. Ik joeg hem een beetje zenuwachtig naar de achterdeur. Hij leek alle tijd van de wereld te hebben. Eenmaal buiten verdween hij niet in de richting van de rotsen aan de vloedlijn, maar ging hij de helling op, naar het zuiden.

Ik keek naar de fjord. Het water klotste hier en daar over de kademuur. Ik liep weer terug naar de bar.

‘Een otter, godsamme,’ zei ik.

Ze keken naar me, de vaste hap, vol stille afkeer, alsof ik weinig anders kon verwachten dan otters in de keuken, zoals ik de boel hier liet verslonzen.

Ik wees naar buiten.

‘Gaat de boel overstromen?’ vroeg ik, en mijn stem trilde een beetje.

‘Normaal gesproken zou je na Sligo flink kunnen doorruggen,’ zei Bill Knott. ‘Tenzij het toevallig donderdag is. Maar die klootzakken hebben sinds McSharry de wereld aan asfalt onder hun kont.’

‘Ik vroeg of de boel ging overstromen, Bill. Gaat de boel overstromen? Hoor je wel wat ik zeg?’

Een grijze stilte zwol even aan.

‘Dat is in zestien jaar niet gebeurd,’ zei hij. ‘Dat gaat ook nu niet gebeuren.’

Alle uren dat ik niet sliep was ik bezig het Water’s Edge in de running te houden. Ik was buiten adem, gespannen, helemaal op. Ik zat zo ongeveer midden in wat, bij dichters, wel ‘een lange stilte’ wordt genoemd – vijf jaren waren verstreken sinds mijn laatste bundel. Elke keer dat ik met een lege bladzij of een leeg scherm voor me zat, had ik het gevoel dat ik wel kon huilen, en ik bood niet altijd weerstand tegen die verleiding. De deprimerende bergen, het onrustige ritme van het water, de uitgestrekte schizofrene luchten, dat alles inspireerde me niet; het enige waar het mij toe inspireerde was hopeloze lustgevoelens en negatieve denkpatronen. Telkens opnieuw zag ik mij geconfronteerd met de waarheid – ik was een geboren stadsmens en het was een afgrijselijke vergissing geweest hierheen te verhuizen. Ik zette een nieuw glas Bushmills voor Bill Knott op de bar.

‘Waar dat personeel van jou vandaan komt,’ zei hij. ‘Wit-Rusland, toch?’

‘Ja, Bill?’

‘Wat voor wegen zouden ze daar hebben?’

‘Als je bedenkt,’ zei Vivien Harty, ‘wat dit land heeft doorgemaakt voor Europa, dat we op de knieën moesten voor Brussel, voor een handjevol consumptiebonnen, en nou zijn we

nog maar net halverwege op de goeie weg en nou besluiten die patjepeeërs uit weet-ik-veel-waar dat ze wel eventjes hierheen kunnen komen wanneer ze maar willen om onze banen hier in te pikken?’

Op de heuvels rondom jankten de honden weer als in een horrorfilm, de ene bloedstollende angstkreet volgde op de andere; het klonk nu nog luider dan eerst.

‘Heilige Maria,’ zei John Murphy.

De honden blaften nu zo hard dat het niet meer te negeren was. We liepen allemaal naar de ramen. De weg tussen het hotel en de kademuur was ergens in de afgelopen minuten verdwenen. Het laatste avondlicht was een onwerkelijk pulserend Kermit-groen. De honden jankten en het bleef regenen.

‘Straks,’ zei Bill Knott eindelijk onder de indruk, ‘zijn de wegen nog onbegaanbaar.’

De handen van Mick Harty gleden over de achterkant van Viviens bovenbenen naar beneden. De regen werd door een harde westenwind in gigantische, onstuitbare vlagen vanaf de oceaan aangevoerd.

‘Daar zijn we voorlopig nog niet klaar mee,’ zei ik, alsof die anderen allemaal blind waren.

‘Het water staat tot aan de tweede tree,’ merkte Vivien Harty op.

Vier oude stenen traptreden leidden naar de vestibule van het hotel.

‘En het stijgt nog steeds,’ zei Mick Harty.

‘Ik heb het niet zo zien regenen,’ zei John Murphy, ‘sinds Castlebar, maart drieënzeventig.’

‘Wat zou je denken van de weg naar Castlebar?’ zei Bill Knott. ‘Drie kwartier als alles meezit?’

We liepen weer bij de ramen weg. Onze bewegingen leken zich opeens op curieuze wijze te richten naar een choreografie. Hier en daar werd zachtjes getelefoneerd. We spraken nu op fluisterton.

Het bleek al snel dat het water overal langs de fjord gestegen was en over de kademuren stroomde. De hulpdiensten waren al gewaarschuwd. Er werd – een beetje laat – over zandzakken gesproken. We kregen in de bar gezelschap van zes van de negen Wit-Russen – de andere drie waren naar de film in Westport, waar het noodlot had beschikt dat er een Dan Brown-verfilming op het programma stond – en van de twee oude echtparen, die de bibliotheek overleefd hadden.

Ik zei: ‘Een rondje van het huis, mensen. Het kan zijn dat we hier nog wel even zitten.’

Mijn woorden werden met applaus begroet. Ik voelde me opeens groeien in mijn rol van sympathieke herbergier. Er heerste nu een uitgelaten stemming in de bar, zo'n stemming waarvan ze zeggen dat je die altijd krijgt als er een ramp dreigt.

Vier van de zes Wit-Russen hadden zuigplekken in hun hals, zag ik toen ze hun gratis flesjes Heineken aan de mond zetten. Kennelijk hadden ze veel plezier met elkaar achter in het hotel.

De oudjes stelden zich voor.

We maakten kennis met Alan en Norah Fettle uit Limerick en met Jimmy en Janey McAllister uit Limavady. Zij waren nog het minst bang van allemaal, het minst onder de indruk.

‘Die wind is aan het draaien,’ zei Jimmy Mac. ‘Dat wordt aanstonds oostenwind, let maar 's op.’

‘Klinkt niet al te best,’ zei John Murphy. ‘Een draaiende wind, daar kan je weinig goeds van verwachten. Dat hoor je wel vaker.’

Wat je ook wel vaker hoorde in Killary was dat een oostenwind de mensen gek maakte.

Ik wierp een blik naar buiten. Op een lage tak in de meiboom die over het water heen hing had een mantelmeeuw kennelijk zijn wijfje vermoord, dat hij nu begon op te eten. Dat leek me geen nieuws dat iemand hier graag zou willen horen, dus ik hield het voor mezelf.

Alexei, de Wit-Rus met de uitpuilende ogen, was naar boven gegaan om uit het raam te kijken en kwam terug met de mededeling dat de parkeerplaats naast het hotel helemaal onder water stond.

‘De verzekering dekt alle schade,’ suste Bill Knott.

‘Dat wordt weer een of ander idioot item in het journaal,’ zei John Murphy. ‘Met een onbenul die op een dienblad door de straat zeilt.’

‘Jezus christus, wat doet die meeuw daar?’ zei Norah Fettle.

Het was een beroerd moment om de aandacht op die meeuw te vestigen. Het beest was er net op dat moment in geslaagd de kop van zijn partner af te rukken en zat er wild mee heen en weer te zwaaien. Janey McAllister ging gelijk van haar stokje. Het viel niet meer te ontkennen dat we langzamerhand de diepte van een noodsituatie in werden gezogen.

Ik begon opwekkende ideeën te krijgen. Ik bedacht dat als de hele zaak hier tegen de vlakte ging ik het verzekeringsgeld zou kunnen opstrijken, en dan kon ik op het eerste het beste vliegtuig naar Cambodja stappen.

Norah Fettle en Vivien Harty ontfermden zich over Janey McAllister. Ze had een beetje schuim om de mond en kreunde zachtjes. Ze vroegen om cognac. Bill Knott gebaarde dat hij nog een Bushmills wilde en John Murphy wilde nog een Guinness.

We keken allemaal door de ramen naar buiten.

Het trapje stond nu helemaal onder water en de vestibule begon onder te lopen. Ergens op een vaag niveau waren we ons ervan bewust dat er aan de andere kant van het water nog lichten brandden, onder aan de Mweelrea. Toen viel de verlichting daar opeens uit.

‘Welterusten, Irene,’ zei Bill Knott.

Het beroerdste van de hele zaak was nog dat de noodsituatie zich alleen maar hier leek voor te doen. De fjord van Killary was aan het overstromen, terwijl alle andere wateren in het land netjes binnen hun oevers bleven. Bij ons in de omgeving bereidden de mensen zich voor op een zeemansgraf, de rest van het land ging zijn gewone maandagavondgangetje – naar voetbal kijken, of naar een Dan Brown-verfilming, de vuilnis buiten zetten, hoewel ze eigenlijk liever hun vrouw buiten zouden zetten.

Ik begreep wel dat de tent sluiten het domste was wat ik doen kon. Het had allemaal nog iets hilarisch en dat zou snel voorbij zijn als ik nu ophield met schenken. Het was eerder zo dat de consumptie steeg naarmate het water ook aan het stijgen was. Je weet nooit wanneer je je laatste glas heft.

‘Zouden we naar het zuiden moeten?’ vroeg Mick Harty zich af.

Vivien wreef zo teder over zijn pols dat ik volschoot.

‘Sssj,’ zei ze, ‘rustig maar, jongens.’

‘Als we hier omhoog reden en om Lough Fee heen,’ zei Bill Knott, ‘zouden we net zo’n beetje bij de N59 kunnen komen.’

De Wit-Russen haalden dozen met oude gordijnen van de zolder om die overal tegen de kieren onder de deuren aan te leggen, maar op het moment dat de laatste doos naar beneden werd gedragen vlogen de deuren open en kwam het water naar binnen.

Ik nam iedereen mee naar boven. Daar was een feestzaal die ik de enkele keren dat er hier getrouwd werd gebruikte. Die had een volledig uitgeruste bar en discoverlichting die het nog deed ook. We waren geen moment te vroeg. Toen ik de trap op liep, in het kielzog van mijn vaste gasten en Wit-Russen, keek ik even over mijn schouder. Wat ik zag bood een zieltogende aanblik.

‘Hup, mensen!’ riep ik. ‘Hup, alle Jezus nog aan toe!’

De mobieltjes kwamen weer tevoorschijn. Er werd ons verzekerd dat de hulpdiensten onderweg waren. Ik deed de tl-verlichting uit en schakelde de sfeerverlichting aan, die om ons heen draaide in een fraaie, dromerige warreling van discokleuren. De regen bleef niettemin op mijn oude hotel in Killary neer beuken. Ik opende de bar en de stamgasten geneerden zich niet om naar voren te komen.

We dronken.

We fluisterden.

We lachten als katten.

Bill Knott berekende de afstand naar Clare Island over zee, mocht het zover komen.

‘Het zou natuurlijk ook niet de eerste keer wezen,’ zei hij, ‘dat ons soort het vege lijf mag zien te redden.’

Vivien Harty fluisterde tegen Janey McAllister. Janey kreeg weer wat kleur nu ze met enige regelmaat van mijn cognac nipte. Vivien draaide met het glas en voerde de oude dame, wier grijze hoofdje ze in haar enorme schoot wiegde.

Toen Thackeray de binnenlanden van Ierland bezocht, weeklaagde hij over de ‘verstikkende turfrook’, de ‘koppige cider’ en het dieet van ‘rauwe eenden, rauwe erwten’, en ook over een bepaalde herberg: ‘Geen pen kan dat etablissement beschrijven, noch had een Engelsman het ooit kunnen verzinnen.’

John Murphy liet ons op luide toon weten dat hij van zijn vrouw hield.

‘Ze windt me nog steeds op,’ zei hij. ‘We zijn nu achtentwintig jaar bij elkaar, en ik krijg nog altijd een stijve als ik die teef een trap op zie lopen.’

Ik liep naar de overloop en keek naar de weg beneden. Het was een waterweg; het terras voor het hotel was er niet meer en tientallen aalscholvers kwamen in formatie over het water aanvliegen. Het leek het bombardement op Dresden wel. Toen ze neerstreken op het dak van de keuken haastte ik me terug naar de feestzaal, waar een wenende Mick Harty aan Vivien bekende dat hij al vijftien jaar een verhouding had. Met haar zuster.

‘Al het ouwe vuil begint eruit te komen,’ zei Alan Fettle.

Vivien liep op haar man toe, omhelsde hem en drukte een kusje in zijn hals terwijl ze elkaar vasthielden tegen de duisternis. Toen beet ze hem in de hals. Het bloed kwam eruit in krachtige, nijldige stralen. Ik braakte, eventjes, en besloot wat muziek op te zetten.

Toen ik door de gang snelde om wat cd’s uit mijn kamer te halen keek ik door een raam naar buiten – en dat was geen goeie zet:

Zeven schapen in een roeiboort dobberden weg over de boosaardige wateren van Killary. De schapen wekten een merkwaardig kalme indruk.

Ik zocht een stel oude bekenden bij elkaar: Abba, The Pretenders, Bryan Adams.

Ik holde terug naar de feestzaal.

‘Nou we hier toch zijn,’ riep ik, ‘kunnen we net zo goed een disco houden!’

O, en we dansten de nacht aan flarden, daar aan de fjord van Killary. We dansten op ‘Chiquitita’, langzaam en suggestief; we dansten met vochtige ogen en vervuld van nostalgie op ‘Brass in Pocket’, en kenden alle pasjes nog alsof 1979 een dag geleden was; op ‘Summer of ’69’ sloegen we wild om ons heen.

Ik liep de overloop op en zag de zes Wit-Russen boven aan de trap zitten. De wateren van Killary waren halverwege de trap. Krukken dreven voorbij in de hal beneden, rollen toiletpapier, placemats, telefoonboeken. Maar wat kon ik doen?

Ik ging terug naar de feestzaal en tapte het ene glas na het andere.

Niemand had meer bereik op zijn mobiel.

En aan de horizon verschenen geen redders-in-nood in oranje vesten.

De wateren waren nog steeds aan het stijgen.

En het plaatje werd me opeens helder. De wereld dijde uit en bleek aan alle kanten lugubere buitengebieden te bevatten en ik realiseerde me dat je, op je veertigste, moet leren accepteren, met alle ongemakken van dien. En schrijf dat maar gerust met een hoofdletter: Accepteren. Ik moest Accepteren wat het lot voor mij in petto had – of dat nou een zeemansgraf in de enige natuurlijke fjord van Ierland was, of een terugkeer naar de stad en zijn grijzere krachten, of een woordloze ballingschap in een of ander broeierig moerashol in Cambodja, of gedichten of geen gedichten, of kinderen of niet, geliefden of niet, ziekte of anderszins, succes of zijn afwezigheid. Ik zou alles accepteren wat op mijn weg kwam, van nu af aan tot mijn laatste adem.

Vol geestdrift ging ik op zoek naar een notitieboekje.

Bill Knott danste. John Murphy danste. De McAllisters en de Fettes walsten. De Wit-Russen stonden tegen elkaar aan te rijden in de donkere hoeken van de feestzaal. De Harty’s zaten aan een tafeltje apart en waren in een diep en emotioneel gesprek verwickeld – Mick hield een stapeltje papieren servetten tegen zijn bloedende hals gedrukt. Ik liep de dansvloer op, begon langzaam om mijn as te draaien en deed mijn ogen dicht tegen de werveling van lichtjes. De roze achterkant van mijn oogleden werden schermen waarop flitsende beelden verschenen van de huisdieren uit mijn jeugd.

‘Vermaken jullie je een beetje?’

‘En naar Loughrea dan, hoe lang zou je daarover doen?’

‘Ben ik daar niet vandaan gekomen met één long half zo groot als de andere?’

‘Dat is Engeland, hè.’

Ik holde naar de overloop om te kijken hoe hoog het water stond en werd opgewacht door Alexei, de Wit-Rus met de uitpuilende ogen. Hij wees met een opgewekt gebaar naar het waterniveau in het trapgat. Het was een paar treden gezakt. Ik sloeg hem op zijn rug, knipoogde één keer en ging terug naar de disco.

1648 was een jaar voordat Cromwell Ierland binnenviel en toen bestond deze herberg aan de fjord van Killary al – deze ramp zou hij ook nog wel uitzingen. Losse zinnen en beelden kwamen bij me op – het plotselinge snelvuur dat een nieuw idee aankondigt – en ik wist dat ze zich spoedig aaneen zouden rijgen, en dat hun voorbestemde ritme zich staande zou weten te houden. Ik voelde dat een nieuwe, kalme extase voet aan de grond kreeg.

De nevelen van de jeugd waren eindelijk opgetrokken.